

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

16 octombrie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte – Diaconu Iurie,

Judecători – Guzun Ion și Catan Liliana,

a examinat admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Luca Alexandru în numele inculpatului, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 26 martie 2019, în cauza penală privindul pe

*Sava Vladimir Xxxxx, născut la xxxxx,
originar și domiciliat în s. Xxxxx, r-nul Xxxxx.*

Termenul de examinare a cauzei:

- 1. prima instanță: 27.12.2017 – 10.07.2018;*
- 2. instanța de apel: 31.07.2018 – 26.03.2019;*
- 3. instanța de recurs: 12.06.2019 – 19.10.2019.*

Asupra recursului în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Hîncești, sediul Ialoveni din 10.07.2018 Sava Vladimir a fost recunoscut vinovat în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal și stabilită pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 3 ani, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 2 ani.

Conform art. 90¹ alin. (1) Cod penal, prima parte a pedepsei cu închisoarea pe un termen de 1 an și 6 luni urmează a fi executată în penitenciar de tip deschis. Conform art. 90¹ alin. (3) Cod penal, executarea părții de pedeapsă cu închisoarea pe un termen de 1 (un) an și 6 (șase) luni a fost suspendată pe un termen de probă de 2 (doi) ani. Termenul executării pedepsei inculpatului Sava Vladimir se va calcula din data reținerii și luării acestuia sub strajă în scopul executării pedepsei cu închisoarea.

Acțiunea civilă, înaintată de succesorul victimei Capațina Elena admisă și încasat de

la Sava Vladimir în beneficiul lui Capațina Elena suma de 30 000 (treizeci mii) lei cu titlu de despăgubire pentru prejudiciul material și moral cauzat.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond a constatat că, la data de 22.10.2017 aproximativ la ora 21.10 min., Sava Vladimir, conducând automobilul de model „Mercedes-Benz 110 D” cu n/î xxxxx, pe traseul R3 Chișinău-Hîncești, la distanța de 3,30 metri de intersecția traseului R-3 cu drumul secundar L463 ce duce spre s. Dănceni r-nul Ialoveni, manifestând sineîncredere exagerată și încalcând prevederile art. 11 lit. f), art. 45 alin. (1) lit. a), b), c), d), alin. (2) din Regulamentului circulației rutiere aprobat prin Hotărîrea Guvernului nr. 357 din data de 13.05.2006, care stipulează expres că conducătorul mijlocului de transport trebuie să conducă vehiculul în conformitate cu limita de viteză stabilită, ținând permanent seama de starea psihofiziologică ce influențează atenția și reacția, dexteritatea în conducere care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase, starea tehnică a vehiculului, situația rutieră, iar în cazul în care în limita vizibilității apar obstacole care pot fi observate de conducător, el trebuie să reducă viteza sau chiar să oprească, pentru a nu pune în pericol siguranța traficului, ignorând prevederile date, în timpul deplasării, a tamponat pietonul Prepelița Veaceslav, care traversa traseul perpendicular, în urma cărui fapt ultimului fiindu-i cauzate vătămări corporale a decedat.

Conform Raportului de expertiză medico-legală nr. 148 D/2006 din 15.11.2017, la efectuarea expertizei medico-legale a cadavrului cet. Prepelița Veaceslav, s-a depistat: traumă cranio-cerebrală deschisă: excoriații pe față, hemoragii în țesuturile moi pericarpene pe dreapta, fractura bolții și bazei craniene, hemoragii subarahnoidiene, sânge în ventriculii cerebrali; traumă toraco-abdominală închisă: excoriație pe abdomen, fractura claviculei drepte și a coastelor bilaterale cu lezarea pulmonului drept și aortei, hemotorax bilateral (cca. 1200 ml), rupturi ale ficatului, hemoperitoneum (cca. 200 ml); traumă închisă a bazinului și membrului inferior drept: fracturi ale oaselor pubiene bilateral, excoriații pe gamba dreaptă, fractură închisă a articulației talo-crutale drepte cu hemoragii în țesuturile moi adiacente; leziuni care au fost produse simultan, cu cca. 0-30 minute până la deces, prin acțiunea traumatică cu corp(-uri) contondent(-e) sau/și lovirea de acesta(acestea), posibil în timpul și circumstanțele indicate, au legătură cauzală cu decesul și în comun, după criteriul „pericol pentru viață”, se califică ca vătămare gravă.

Sava Vladimir a comis infracțiunea prevăzută de art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, după indicii calificativi: „încălcarea regulilor de securitate a circulației sau de exploatare a mijloacelor de transport de către persoana care conduce mijlocul de transport, încălcare care a

provocat decesul unei persoane”.

3. Sentința a fost atacată cu apeluri de către:

3.1. Inculpatul Sava Vladimir, prin care a solicitat admiterea apelului, casarea sentinței și dispunerea achitării acestuia.

În motivarea apelului a invocat următoarele:

- soluția adoptată, în raport cu circumstanțele de fapt și de drept, intră în contradicție cu circumstanțele constatate, iar probelor acumulate a fost dată o apreciere denaturată, din care cauză sentința este una ilegală, și urmează a fi casată, cu pronunțarea unei sentințe de achitare, din lipsa în acțiunile mele a componentei de infracțiune;

- este evident că nu puteam din timp să văd victima pe carosabil la o distanță mai mare care mi-ar permite să reduc esențial viteza de deplasare, precum și nu puteam presupune, că anume în timpul și locul dat victima se va angaja în traversarea carosabilului. Respectiv în circumstanțele producerii accidentului, nu aveam posibilitate tehnică de a evita tamponarea pietonului;

- potrivit construcției legislative, infracțiunea prevăzută de art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, este o componentă materială și se consideră terminată doar la survenirea morții pătimitului, fiind obligatorie prezența legăturii cauzale între încălcarea regulilor de securitate a circulației rutiere de către persoana care conduce mijlocul de transport și survenirea decesului victimei. Astfel, latura obiectivă a componentei date de infracțiune se manifestă prin încălcarea regulilor de securitate a circulației rutiere de către persoana care conduce mijlocul de transport.

Instanța la examinarea și emiterea sentinței nu a respectat cerințele legii și anume art. 101 Cod de procedură penală și nu a dat o apreciere cuvenită probelor administrate la dosar din punctul de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor, ignorându-le;

- acuzatorul nu a adus nici o probă în susținerea argumentului cu privire la starea psihofiziologică ce influențează atenția și reacția, or nimeni n-a indicat la faptul că starea psihofiziologică lui Sava Vladimir, la momentul producerii impactului era afectată. Dimpotrivă, la volan se simțea bine, nu era stresat sau obosit;

- argumentul acuzării cu privire la dexteritatea în conducere care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase, îl consideră unul nefundat, or la momentul producerii accidentului, stagiul lui Sava Vladimir de conducere, constituia circa 6 ani, și dexteritatea acestuia era mult prea suficientă pentru a conduce în securitate unitatea de transport. În același timp, posibilitatea de a prevedea apariția victimei în circumstanțele în care aceasta

a traversat carosabilul într-un loc neprevăzut pentru aceasta, în condițiile în care aceste acțiuni erau interzise victimei, depășește capacitățile normale umane și nu poate fi imputată unui conducător. Mai mult ca atât, Sava Vladimir în condițiile accidentului, putea și era în drept să conteze pe faptul că nimeni, inclusiv nici un pieton nu va întreprinde măsuri contrare prevederilor RCR, precum este stipulat în pct. 3,4 RCR;

- cu referire la starea tehnică a vehiculului a menționat că nici acuzații nu-i este clar ce s-a avut în vedere invocându-l, or starea tehnică a automobilului nici cum nu a influențat la producerea accidentului. Cel puțin, acuzatorul de stat nu a dezvoltat o asemenea ipoteză în acuzațiile înaintate;

- situația rutieră, precum și anterior, acuzatorul a ezitat să se expună prin ce situația rutieră a deviat de la normal, deoarece situația era tipică pentru această porțiune de drum, pentru această perioadă de timp și de pentru acest anotimp;

- totodată, în cazul în care în limita vizibilității apar obstacole care pot fi observate de conducător, el trebuie să reducă viteza, sau chiar să oprească, pentru a nu pune în pericol siguranța traficului, cu referire la prevederile pct. 45(2) RCR, a atenționat instanței la faptul că reieșind din conținut, autorul acestei norme, a stipulat obligațiunea conducătorului în cazul în care în limita vizibilității apar obstacole care pot fi observate, să reducă viteza și să oprească. Respectiv, acuzatorului de stat îi revenea obligațiunea de a aduce probe referitoare la momentul apariției pietonului (obstacolului) în câmpul de vizibilitate și posibilitatea sau imposibilitatea tehnică de a evita impactul, care se constată prin intermediul expertizei auto-tehnice. Acuzatorul de stat nu a prezentat asemenea probe, ce denotă că și acest capăt al acuzațiilor este unul nefondat și declarativ;

- ținând cont de faptul că încălcările pct. 11 lit. f; pct. 45 al. 1 lit. a,b,c,d, al. 2 RCR nu se încadrează în situația din speță, nu rămâne decât să constate absența în acțiunile lui Sava Vladimir a laturii obiective ale infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal și necesitatea achitării din lipsa componentei de infracțiune, în conformitate cu prevederile art. 390 Cod procedură penală;

- în egală măsură instanța urma să rețină că pietonul Prepelită V., prin acțiunile sale a încălcat exigențele RCR, încălcare ce se află într-o legătură de cauzalitate directă cu consecințele suportate, or ultimul ca și orice participant avea obligațiunea de a respecta exigențele RCR și prin acțiunile sale să nu expună pericolului participanții la trafic. în acest sens, acțiunilor pietonului sunt opozabile prevederile pct. 114.RCR. 1) Pietonii trebuie să traverseze drumul numai pe la trecerile semnalizate, inclusiv pe pasajele denivelate, iar în lipsa acestora la intersecții - pe linia trotuarelor sau acostamentelor. 2) în

cazul în care în limitele vizibilității (100-150 m) nu sînt treceri pentru pietoni sau intersecții, ei pot traversa drumul numai după ce s-au asigurat că nu se apropie nici un vehicul, efectuând trecerea pe traiectorie perpendiculară în raport cu marginea carosabilului;

- la fel a considerat ilegală, soluția adoptată de instanță la soluționarea acțiunii civile înaintate de concubina decedatului Capațina Elena. Potrivit prevederilor art. 81 al. 1 Cod procedură penală, succesori al părții vătămate și părții civile, poate fi în exclusivitate una din rudele apropiate ale defunctului.

Potrivit art. 6 alin. 41 Cod procedură penală, rude apropiate - copii, părinți, înfietori, înfiați, frați și surori, bunici, nepoți. Precum vedem, pe lângă faptul că concubinajul între Prepelită V. și Capațina E. nu a fost confirmat, concubinajul nu acordă cet. Capațina E. dreptul de a fi recunoscută succesor al defunctului Prepelită V. și respectiv de a solicita încasarea prejudiciului. În asemenea context, recunoașterea cet. Capațina E. în calitate de succesor în drepturi a părții vătămate și civile Prepelită V., constituie un viciu fundamental și este lovită de nulitate absolută, în baza prevederilor art. 251 alin. (2) Cod procedură penală.

3.2. Avocatul Rudenco Mihai în numele inculpatului, prin care a solicitat admiterea apelului, casarea sentinței și dispunerea achitării inculpatului Sava Vladimir.

În motivarea apelului a invocat că partea vătămată Capațina Elena prin cerere a confirmat faptul că nu are careva pretenții de ordin material sau moral față de Sava Vladimir, fiindu-i restituit prejudiciul.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 26 martie 2019, au fost respinse, ca nefondate, apelurile declarate de către inculpate și avocatul acestuia, cu menținerea sentinței.

4.1. În motivarea soluției adoptate instanța de apel a menționat că, în urma verificării circumstanțelor de fapt și de drept, cât și a argumentelor apelanților, instanța de apel a ajuns la concluzia că lipsesc careva dubii sau bănuieli care ar putea pune la îndoială vinovăția inculpatului Sava Vladimir, în comiterea faptelor incriminate, astfel că la acest capitol s-au reținut drept declarative argumentele atât ale inculpatului, cât și ale apărătorului acestuia cu referire la faptul că învinuirea este formală și nu este confirmată prin probe.

Audiind opiniile participanților la proces și cercetând suplimentar probele administrate de instanța de fond și apreciindu-le din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu - din punct de vedere al

coroborării lor, călăuzindu-se de propria convingere, instanța de apel a conchis că, instanța de fond a stabilit corect starea de fapt, acțiunile inculpatului Sava Vladimir, just încadrându-le în dispoziția de art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, după indicii calificativi: *„încălcarea regulilor de securitate a circulației sau de exploatare a mijloacelor de transport de către persoana care conduce mijlocul de transport, încălcare care a provocat decesul unei persoane”*.

Cu referire la motivele invocate de apelant, precum că prima instanță a adoptat soluția incorectă de condamnare a inculpatului Sava Vladimir, or, aceasta urma să fie achitat de sub învinuirea adusă, instanța de apel a constatat că, prima instanță nu a comis careva erori de fapt care ar impune casarea sentinței adoptate în partea recunoașterii vinovăției inculpatului în comiterea acțiunilor infracționale.

Argumentele expuse de instanța de fond și motivele din sentință referitor la recunoașterea vinovăției inculpatului pentru a evita repetări inutile, instanța de apel le-a însușit, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CEDO, care în pct. 37 a hotărârii sale în Cauza Albert vs. România din 16.02.2010, statuează că art. 6 par. 1 din Convenție, deși obligația instanței să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (Van de Hurk vs. Olanda, 19 aprilie 1994, pct. 61), cu toate acestea proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fie examinat chestiunile esențiale supusă atenției sale.

Necătfînd la faptul că inculpatul în ședința instanței de apel nu a recunoscut vinovăția sa în comiterea infracțiunii incriminate, vinovăția acestuia a fost dovedită prin următoarele probe administrate, cercetate de către instanța de fond, cercetate suplimentar și verificate în ședința instanței de apel și anume: declarațiile succesului părții vătămate, Capațina Elena; declarațiile martorului Gavrilița (Schitchi) Tatiana; procesul-verbal de cercetare la fața locului din data de 22.10.2017; schema locului accidentului rutier din data de 22.10.2017; procesul-verbal de ridicare din data de 23.10.2017; procesul-verbal de examinare a obiectului din data de 10.11.2017; procesul-verbal al examinării medicale de constatare a faptului de consumare al alcoolului, stării de ebrietate și naturii ei nr. 5223 din data de 22.10.2017; raportul de expertiză medico-legală nr. 148 D/2006 din 15.11.2017; raportul de expertiza judiciară tehnico - auto nr. 323-326 din 20.02.2019.

Instanța de apel, analizând declarațiile succesului părții vătămate, martorilor a considerat că acestea sunt veridice, relatează adevărul, sunt consecvente, consecutive pe tot parcursul procesului, care coroborează cu probele materiale scrise cercetate în ședința de judecată.

În acest context nu există temei pentru a da o nouă apreciere probelor, instanța de apel fiind solidară cu concluziile primei instanțe privind aprecierea probelor puse la baza sentinței de condamnare.

Instanța de apel a menționat că în acțiunile inculpatului sunt prezente semnele constitutive ale infracțiunii imputate, iar nerecunoașterea vinovăției de către Sava Vladimir în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, nu poate servi temei de achitare, de vreme ce în cursul judecării cauzei au fost administrate suficiente probe care confirmă cu certitudine vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii nominalizate și este apreciată de către instanță drept o modalitate de exercitare a dreptului la apărare, urmărind scopul evitării răspunderii penale.

Totodată, instanța de apel a atestat că argumentele invocate de apelant referitor la achitarea inculpatului, pe motiv că probele administrate în cauză nu dovedesc vinovăția acestuia în comiterea infracțiunii imputate, constituie în sine un dezacord cu modul de apreciere a probelor administrate în dosar.

Referitor la argumentele invocate de apelant privind concluzia Raportului de expertiza judiciară Tehnico - auto nr. 323-326 din 20.02.2019 potrivit căruia *„În condițiile producerii accidentului rutier dat din 22.10.2017, prealabil aplicării frânei, urmei de frânare cu lungimea de 12 metri cu următoarea desfrânare și deplasare prin rulare până la oprirea definitivă pe o distanță de 23 metri corespunde viteza aproximativ de 55 km/h a unui automobil de model «Mercedes-Benz 1 IOD» a cărui stare corespunde normelor tehnice. Spațiul necesar de oprire în siguranță a unui automobil de model «Mercedes-Benz 1 IOD» la viteza de 55 km/h în condițiile producerii accidentului rutier constituie aproximativ 40 m. La datele inițiale prezentate în materialele cauzei penale și încheierea cu dispunerea efectuării expertizei tehnice auto (condițiile întrebării nr.3), la momentul declanșării obstacolului de circulație pentru conducătorul automobilului de model «Mercedes-Benz 1 IOD» n/î xxxxx, **ultimul nu avea posibilitate tehnică de a evita tamponarea pietonului prin frânare**”*, instanța de apel a menționat că, la examinarea acestei probe privind prezența sau absența posibilității tehnice a conducătorului locului de transport de a evita producerea accidentului rutier pe timp de noapte, pe sectoarele de drum neiluminate sau în condiții de vizibilitate redusă trebuie de reieșit din următoarele: în conform cu lit. a) alin. (1) pct. 45 RCR, conducătorul mijlocului de transport trebuie să-l conducă în conform, cu limita de viteză stabilită, ținând permanent seama de dexteritatea în conducere care i-ar permis prevadă situațiile periculoase.

De asemenea, instanța de apel a atestat că argumentele invocate de apelant referitor

la netemeinicia recunoașterii în calitate de succesor al părții vătămate și părții civile a concubinei Capațina Elena sunt neîntemeiate, or, potrivit art. 81 Cod procedură penală, (1) *În procesul penal, succesor al părții vătămate sau al părții civile este recunoscută una din rudele ei apropiate care a manifestat dorința să exercite drepturile și obligațiile părții vătămate decedate sau care, în urma infracțiunii, a pierdut capacitatea de a-și exprima conștient voința. Succesor al părții vătămate sau al părții civile nu poate fi recunoscută ruda ei apropiată căreia i se incumbă cauzarea de prejudiciu material, fizic sau moral părții vătămate.* (2) *Recunoașterea rudei apropiate ca succesor al părții vătămate sau al părții civile o decide procurorul care conduce urmărirea penală sau, după caz, ofițerul de urmărire penală ori instanța de judecată, cu condiția că ruda apropiată solicită această calitate.*

În acest sens, instanța de apel a menționat că, Capațina Elena la data de 23.10.2017 prin cerere a solicitat recunoașterea în calitate de succesor legal al părții vătămate Prepelița Veaceslav cu care s-a aflat în concubinaj 27 ani.

Prin ordonanța ofițerului de urmărire penală, inspector Nicolae Ciocan de recunoaștere în calitate de succesor legal din 23.10.2017 s-a dispus recunoașterea cet. Capațina Elena în calitate de succesor legal al părții vătămate în cauza penală.

Mai mult, instanța de apel a menționat că, potrivit art. 133¹ Cod procedură penală, prin membru de familie se înțelege: a) în condiția de conlocuire: persoanele aflate în căsătorie, în divorț, sub tutelă și curatelă, rudele, afinii lor, soții rudelor, *persoanele aflate în relații asemănătoare celor dintre soți (concubinaj)* sau dintre părinți și copii.

Totodată, instanța de apel a atestat că, potrivit cererii depuse de Capațina Elena din 10.07.2018 aceasta a confirmat și a declarat că în calitate de succesor legal al părții vătămate careva pretenții de ordin material sau moral față de inculpatul Sava Vladimir nu are fiindu-i restituit prejudiciul.

În această ordine de idei, instanța de apel a menționat faptul că, concluziile primei instanțe sunt motivate și argumentate din punct de vedere al temeiniciei și legalității, sub aspectul că, vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii imputate a fost dovedită în cadrul procesului penal, astfel faptele acestuia, reținute prin sentință, întrunesc elementele infracțiunilor imputate.

De asemenea, instanța de apel nu a avut temei de a interveni în sentința instanței de fond nici în partea stabilirii pedepsei inculpatului Sava Vladimir or, la stabilirea categoriei și măsurii de pedeapsă inculpatului, s-a ținut cont de toate circumstanțele reale și personale privind individualizarea pedepsei, acestuia aplicându-i-se o pedeapsă corectă, echitabilă și legală.

În continuare, instanța de apel a considerat că instanța de fond just a concluzionat asupra necesității admiterii în întregime a acțiunii civile înaintate de către succesorul legal al părții vătămate, quantumul despăgubirilor de ordin moral fiind evaluat în raport cu suferințele psihice suportate de ultimul, suma de 30 000 lei fiind apreciată drept una proporțională stării stresante la care el a fost supus și suferințelor psihice suportate ca urmare a pierderii concubinului Prepeleța Veaceslav, pentru compensarea prejudiciului material și moral cauzat prin infracțiune.

5. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către avocatul Luca Al. în numele inculpatului, prin care, indicând temeiul de casare stipulat în art. 427 alin. (1) pct. 6) și 8) Cod de procedură penală, solicită casarea deciziei instanței de apel, cu remiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

În motivarea cererii de recurs invocă următoarele argumente:

- analizând conținutul deciziei recurate, în raport cu circumstanțele de fapt și de drept, constat că Decizia nu conține careva concluzii proprii referitoare la coraborarea acuzațiilor cu circumstanțele de fapt și de drept, dar instanța s-a limitat numai la o transcriere a conținutului a actelor și normelor legale, fără a ține cont de inaplicarea acestora circumstanțelor din speță, și fără a explica clar, prin ce actele la care face referire instanța, sunt în stare să demonstreze vinovăția inculpatului. În acest context, simpla citare a normelor legale, în absența unor concluzii clare și explicite, care ar permite părților de a cunoaște și respectiv de a verifica corectitudinea aplicării sau inaplicării normelor vizate, nu se poate egala cu o motivare;

- soluționând cauza instanța de apel a decis precum că instanța de fond just a ajuns la concluzia precum că în acțiunile condamnatului persistă încălcările imputate lui în rechizitoriul și în special pct. 11 lit. f și pct. 45 (1-2) RCR, (fila Deciziei nr. 8), fără a face o referire ce acțiuni nemijlocite din conținutul acestor norme se regăsește în acțiunile inculpatului și cum poate ca inculpatul să încalce normele ce vizează trecerile nedirijate pentru pietoni, în condițiile când asemenea treceri pur și simplu nu există în locul dat. Nu motivează instanța nici inaplicabilitatea asupra situației din speță a prevederilor pct. 45 (1-2) RCR, invocată detaliat de apărare, limitându-se numai abstract la citarea aceste norme;

- în fila deciziei nr. 11, instanța de apel, fără careva motiv, face referire deja la încălcarea de către inculpat a unei altei norme decât cea imputată, cum ar fi pct. 46 al RCR. Prin urmare, instanța de apel nu numai că a depășit limitele de examinare a cauzei, dar și fără careva motivare a inclus norma dată în concluziile sale privind vinovăția

inculpatului, creînd o situație de incertitudine, referitor la cauza examinată de aceasta;

- în partea soluționării acțiunii civile, ambele instanțe, absolut absurd au ajuns la concluzia, precum că cet. Căpățînă Elena, datorită faptului că s-a aflat în relații de concubinaj cu defunctul Prepeleț Veaceslav, este succesor în drepturile acestuia. La acest aspect logica instanței nu este clară apărării, or exigențele art. 81(1) CPP, în coroborare cu prevederile art. 6 alin. 41 CPP, clar și expres prevăd lista persoanelor care cad sub incidența noțiunii de „rude apropiate” și respectiv, care pot fi recunoscuți succesori în drepturi. Concubinajul (care de altfel în situația din speță nu a fost probat) nu oferă un asemenea drept. La acest capitol, instanța de apel, absolut absurd și fără o oarecare motivare, face referire la prevederile art. 133¹ CPP (membrii de familie), deși aceste prevederi nu sunt aplicabile prevederilor art. 81 CPP. Respectiv, instanța de apel nu a motivat, ce impact juridic au prevederile art. 133¹ CPP, asupra situației din speță și de ce a aplicat în mod preferențial art. 133¹ CPP față de art. 6 alin. 41 CPP. Respectiv, Căpățînă Elena nu era în drept să solicite, iar instanțele nu puteau admite solicitările privind încasarea prejudiciului moral, fapt ce constituie o eroare de drept. În asemenea context, recunoașterea cet. Căpățînă E. în calitate de succesor în drepturi a părții vătămate și civile Prepeleț V., constituie un viciu fundamental și este lovită de nulitate absolută, în baza prevederilor art. 251 alin. 2 CPP;

- prima instanță, încasând în beneficiul cet. Căpățînă Elena suma de 30 000 lei, cu titlu de prejudicii materiale și morale, nu a delimitat care este cuantumul prejudiciilor materiale și care a celor morale, pentru a permite părților de a cunoaște și a verifica veridiciatea acestora. Instanța de apel nu a dorit să repare acest viciu, menținând o soluție vădit ilegală, în asemenea mod soluția rămânînd neclară;

- în cadrul cercetării judecătorești au fost stabilite următoarele circumstanțe de fapt: la data de 22.10.2017, aproximativ la orele 21.10, Sava VI. fiind treaz, cu permis de conducere, se deplasa la volanul a/m “Mercedes-Benz 110D” n/î xxxxx,, pe traseul R3 Chișinău- HÎncești, din direcția Chișinău. În timpul deplasării, în apropierea intersecției cu traseul L463, ce duce spre s. Dănceni r-nul Ialoveni, în afara localității, deplasându-se regulamentar cu o viteză de circa 55 km /h, a comis tamponarea pietonului Prepeleț Veaceslav, care fiind îmbrăcat în haine întunecate, și într-o stare gravă de intoxicație alcoolică (potrivit raportului de expertiză medico-legală 148D/2006 din 15.11.2017 - 4,40 0 /00), traversa carosabilul într-un loc interzis și neiluminat. Drept rezultat al impactului, victima Prepeleț V. a decedat la fața locului. În asemenea circumstanțe, Sava VI. nu putea din timp să depisteze victima pe carosabil la o distanță mai mare care i-ar fi permis să

reducă esențial viteza de deplasare, precum și nici nu putea presupune, că anume în timpul și locul dat victima se va angaja în traversarea carosabilului. În aceste circumstanțe, instanțele urmau să verifice, dacă acuzațiile înaintate corespund și se regăsesc sau nu în circumstanțele de fapt stabilite;

- potrivit construcției legislative, infracțiunea prevăzută de art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, este o componentă materială și se consideră consumată doar la survenirea morții pătimitorului, fiind obligatorie prezența legăturii cauzale între încălcarea regulilor de securitate a circulației rutiere de către persoana care conduce mijlocul de transport și survenirea decesului victimei. Astfel, latura obiectivă a componentei date de infracțiune se manifestă prin încălcarea regulilor de securitate a circulației rutiere de către persoana care conduce mijlocul de transport.

În rest invocând argumente similare celor invocate în cererea de apel declarată de inculpatul Sava VI. (f.d. 187-192, vol. I).

6. La recursul ordinar declarat de partea apărării, în conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1^a) Cod de procedură penală, a depus referință procurorul, prin care a manifestat dezacordul cu recursul declarat, indicând că instanța de apel just a constatat circumstanțele de drept și de fapt ale cauzei, corect încadrând acțiunile inculpatului și i-a stabilit o pedeapsă echitabilă.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, Colegiul penal decide asupra inadmisibilității recursului declarat din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că argumentele invocate în recurs sunt vădit neîntemeiate.

În sensul art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond.

Astfel, instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și/sau material.

Reieșind din conținutul cererii de recurs, Colegiul penal atestă, că apărarea invocă în calitate de temei pentru casarea deciziei instanței de apel art. 427 alin. (1) pct. 6) și 8) Cod de procedură penală, potrivit căruia hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond în cazul când

instanța de nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția și nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

Având în vedere argumentele recurentului, care în ansamblu reprezintă critici cu privire la aprecierea instanței de apel a probelor administrate în speță, Colegiul penal constată că motivele menționate nu și-au găsit confirmare la examinarea recursului ordinar declarat, nefiind stabilite presupusele erori de drept invocate de autor, întrucât, după cum rezultă din conținutul recursului, partea apărării încearcă să relateze propria versiune cu privire la desfășurarea evenimentelor petrecute la data săvârșirii infracțiunii, criticând modalitatea de apreciere a probelor de către instanțele de fond, însă în acest sens, Colegiul precizează că aprecierea probelor după intima convingere a judecătorului este bazată pe prevederile legale, iar convingerea intimă se întemeiază pe examinarea tuturor probelor în ansamblu, sub toate aspectele, complet și obiectiv.

Legea stabilește că probele admisibile sunt apreciate după relevanța, concludența, veridicitatea și utilitatea acestora și toate în ansamblu sunt apreciate din punct de vedere al coroborării.

Cu referire la faptul dacă chestiunea de apreciere a probelor poate fi invocată la etapa examinării recursului ordinar, Colegiul penal reamintește că dezacordul părților cu aprecierea probelor, nu reprezintă unul din temeiurile prevăzute la alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, și astfel nu poate fi considerat ca motiv sub aspectul casării ca fiind ilegală a hotărârii contestate, deoarece instanța de recurs nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele de fond, aceasta fiind competența exclusivă a instanțelor respective.

În acest sens Colegiul atestă, că la soluționarea cauzei instanța de apel a ținut cont de prevederile art. art. 99-101, 414 Cod de procedură penală, a cercetat probele sub toate aspectele, verificându-le și apreciindu-le prin prisma relevanței, concludenței, utilității și veridicității lor și întemeiat a ajuns la concluzia privind menținerea sentinței de condamnare a inculpatului Sava VI.

Sub un alt aspect, Colegiul penal stabilește că instanța de apel la judecarea cauzei, corect a conchis că starea de fapt reținută și de drept apreciată, concordă cu circumstanțele cauzei și probele administrate, relevante și analizate în cuprinsul sentinței, și verificându-le suplimentar, corect a concluzionat că nu există temei pentru a da o nouă apreciere probelor, considerentele primei instanțe fiind motivate și argumentate din punct de

vedere al temeiniciei și legalității, sub aspectul, că vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii imputate a fost dovedită în cadrul procesului penal, astfel fapta acestuia reținută prin sentință, întrunește elementele infracțiunii imputate.

Potrivit art. 113 alin. (1) Cod penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componentei infracțiunii prevăzute de norma penală.

Colegiul penal reține, că temeiul de drept prevăzut la *pct. 8)* invocat de recurent, include cazurile când nu a fost stabilită fapta care corespunde elementelor constitutive ale infracțiunii, nici mijloacele de probă prin intermediul cărora s-au constatat elementele constitutive, ori când nu au fost stabilite faptele care invocă circumstanțele atenuante și agravante ale infracțiunii.

La caz, Colegiul atestă că, instanța de apel la judecarea apelului declarat de către inculpat, a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, respectând prevederile art. 414 alin. (1), (5) și art. 417 alin. (8) Cod de procedură penală, și în hotărârea emisă s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, aceasta cuprinzând motivele pe care se întemeiază soluția pronunțată, așa cum este indicat în *pct. 4.1.* din prezenta decizie, motivare pe care instanța de recurs și-o însușește în pofida temeiniciei acesteia, reiterarea cărei nu este oportună, chestiune ce vine în corespundere cu jurisprudența CtEDO, care în *pct. 37* a hotărârii sale în cauza *Albert v. România* din 16 februarie 2010, statuează că art. 6 §1 din CtEDO.

Prin urmare, Colegiul penal denotă că instanța de apel corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, analizând cumulul de probe prin prisma prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării lor, ajungând la o concluzie întemeiată privind vinovăția inculpatului Topal Ilia în săvârșirea infracțiunii imputate.

Faptul că inculpatul nu își recunoaște vina nu poate fi reținut ca un motiv de achitare, această poziție reprezentând un drept la apărare al inculpatului dar nu o chestiune ce generează achitarea lui, întrucât probele administrate dovedesc cu certitudine că acțiunile inculpatului conțin elementele infracțiunilor incriminate, acestea fiind cercetate în ședința instanței de apel respectându-se principiul contradictorialității și egalității armelor în procesul penal.

Colegiul penal constată că la caz nu este prezentă nici o discordanță între cele reținute de instanța de apel și conținutul probelor, sau ignorarea unor aspecte, ce au avut

drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o statuează.

Tot aici, instanța de recurs remarcă faptul că, deși recurentul a invocat temeiul de casare a deciziei atacate, prevăzut la art. 427 alin. (1) pct. 6) și 8) Cod de procedură penală, în partea motivată a recursului nu a desfășurat pretinsele încălcări, motivarea reducându-se mai mult la o enumerare a unor probe, care în opinia apărării au fost apreciate eronat, chestiune asupra căreia instanța sa expus supra.

În consecință, Colegiul penal nu a constatat prezența unor erori de drept, ce ar fi afectat hotărârea atacată sub aspectele invocate de recurent, soluția emisă de către instanța de apel fiind legală, întemeiată și motivată complet, iar recursul declarat de către avocatul Luca Al. în numele inculpatului, urmează a fi declarat inadmisibil, deoarece este vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Luca Alexandru în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 26 martie 2019, în cauza penală privindu-l pe **Sava Vladimir Xxxxx**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Pronunțarea integrală la **14 noiembrie 2019**.

Președinte:

Diaconu Iurie

Judecători:

Guzun Ion

Catan Liliana